

Reïncarnatie & daderschap

Wie reïncarnatie serieus neemt of zelfs onderzoekt kan zich niet onttrekken aan het besef dat je ook daderlevens geleefd hebt. Of ervaringen draagt waarin je anderen onrecht hebt aangedaan op de meest uiteenlopende manieren.

Wie reïncarnatie pertinent uitsluit, sluit dat idee ook pertinent uit, en misschien is dat tevens het doel van uitsluiten. Maar daarmee worden vele oud-daders, de innerlijk veroordeelden, het bestaansrecht ontnomen. Dat is een andere benadering dan non-believers die beweren dat mensen die reïncarnatie 'aanhangen' dat doen omdat ze de sterfelijkheid niet kunnen aanvaarden. De schepping kent het fenomeen uitsluiten niet, dus als daders zich in een zone van uitsluitel bevinden zal er altijd iets moeten gebeuren om de verantwoordelijke ziel weer te attenderen op hun aanwezigheid, teneinde het proces van verwerking en vergeving mogelijk te maken. Omdat het uitgeslotene zich doorgaans meldt middels klachten: ziekte, problemen, blokkades enzovoorts, wordt dat niet echt in dank afgenomen. We herkennen die vragen om aandacht niet als zodanig omdat we in een uitsluit cultuur zijn opgegroeid en daarom zijn we gespecialiseerd geraakt in symptoombestrijding.

Valkuil

Wie onder auspiciën van zijn eigen broodnodige titels ook nog concludeert dat we 'ons brein zijn', heeft het wel heel erg bont gemaakt. Geavanceerder uitsluiten van vorige levens kan eigenlijk niet. Dan is de nood wel heel erg hoog om je 'niet te herinneren'. De identificatie met het denken heeft je dan zo te pakken dat je je niet langer meer bewust bent van de valkuil waarin je zelf gevangen zit door de beperkingen van datzelfde verstand. Je maakt jezelf wijs, middels uitgebreid onderzoek, tot deze conclusies te zijn gekomen zonder de beperkingen van je onderzoeksmethodes te erkennen. Maar eigenlijk waren die conclusies al getrokken omdat je je niet wenst te herinneren waar je ooit geen verantwoording voor wilde nemen. Je bevindingen, die feitelijk voorspelbaar zijn, dienen slechts het doel om jezelf te bevestigen in die conclusie. Liefst in de hoop vele medestanders te krijgen.

Het is niemand aan te rekenen, want we drinken niet voor niets uit de Lethe voordat we incarneren. We herinneren ons wat we kunnen behappen hetgeen weer afhangt van je bewustzijnsontwikkeling én van de mate van oordelen binnen de samenleving waarin je nu bestaat. Voel je je veilig genoeg?

Onderstaand verhaal betreft het moedige persoonlijk verslag van een cliënte uit mijn praktijk. Het is het relaas van iemand die zich wél wenst te herinneren ook al is dat een zware dobber. De resultaten liegen er echter niet om. Deze ervaringen zijn in mijn praktijk en die van vele collega's, absoluut geen

zeldzaamheid, en in alle opzichten de moeite waard om te belichten. Dat ziekte en gezondheid samenhangt met het onder ogen zien van jezelf is wat mij betreft bewezen. Ik zou iedereen willen aanmoedigen zichzelf te durven onderzoeken, net als Saskia. Het levert meer op dan je ooit had durven vermoeden omdat alles Liefde is maar je dat wel zelf moet ontdekken.

Sessie van Saskia

De aanleiding voor mijn sessie bij Maarten was fysiek: ik had rugpijn, knopen in mijn bovenrug en eczeem op mijn ogen, op mijn gezicht en in mijn holtes. Voor onderstaand verhaal is het belangrijk te

We zijn gespecialiseerd geraakt in symptoombestrijding

weten dat ik in mijn huidige leven musicus ben, cello. Mijn verbinding met de cello is erg groot en bestaat al vanaf mijn zesde jaar. Muziek helpt me datgene te uiten waar ik in woorden niet uitkom. Ook wanneer ik boodschappen doorkrijg, gaat dit vaak via de 'straal van muziek'. Ik weet al dat ik iets met ouderschap in een oorlog heb, door een vorige sessie. Toen is het thema alleen erkend en is er niet verder op ingegaan. Maarten vertelt dat de lichamelijke klachten van nu zeker te maken hebben met een leven in de oorlog. De dader in mij heeft zich totaal afgesloten en klein gemaakt. Ik voel hem in de buurt van mijn hartgebied. Hij is zenuwachtig door angst om, wanneer hij naar buiten komt, terug te vallen in de gekwetstheid van toen.

Maarten leidde me terug naar de Tweede Wereldoorlog. De dader in mij was een man, die ik Verlin zal noemen. Verlin werkte destijds in een concentratiekamp. Hij had een hoge functie en nam zijn werk erg serieus. Zijn machtspositie betekende alles voor hem. Zijn taak was om gedeporteerden die de kam-

Zijn ogen speelden een cruciale rol bij de waarneming

pen binnenkwamen te sorteren: wie moest gaan werken, en wie meteen de gaskamers ingestuurd moest worden? Hij sorteerde op man/vrouw, jong/oud, vitaal/zwak, Joods/niet Joods. Soms gaf hij mensen het voordeel van de twijfel zodat ze eerst aan het werk werden gezet. Hij was erg hard en ambitieus. De mensen hielden het nooit lang uit. Dag in dag uit rook hij de dood en het verderf. Hij vond het walgelijk. Maar Verlin stond er vanuit een idealistisch geloof in Hitlers gedachtegoed. In de heftigheid van het kampleven werd dit geloof alleen maar sterker, juist omdat het zijn enige houvast was. Afgesloten van zijn gevoelsleven en van zijn lijf, leefde hij alleen in zijn hoofd met dit geloof. Waar had Verlin dit meegekregen? En hoe speelde dit toen hij een jongen was?

Bewijsdrang uit angst

Als jongen uit een groot gezin werd hij met harde hand grootgebracht. Zijn vader had de leiding en was streng. Zijn moeder werd niet serieus genomen door vader, ze werd zelfs geminacht. Vader keek op moeder neer en vond haar totaal onbelangrijk; het ging hem alleen maar om het gezinsplaatje voor de buitenwereld. Dat leerde het jongetje ook van vader.

Bovendien werd moeder benaderd alsof ze niet helemaal te vertrouwen was. Moeders uiterlijk was niet zo groot, ze had witte kleding, bruin en lang haar en bruine ogen: haar uiterlijk wees op Joodse voorouders. Vader verdacht haar van verzet, terwijl hij juist steeds meer het gedachtegoed van Hitler adopteerde. Dit maakte moeder doodsbang om op een dag betrappt te worden en opgepakt te worden... Uiteindelijk gebeurde dit ook. Het gebeurde in een snelle actie, waarbij een paar mannen in uniform het huis binnenvielen, moeder oppakten en meenamen. Op dat moment stierf de jonge Verlin vanbinnen. Hij bevroor van verdriet en was bovenal heel bang dat hij de volgende zou zijn die zou worden opgepakt en uitgeleverd. Echter, dit gebeurde niet. Zijn vader nam de jongen mee voor een carrière bij de SS. De jongen trad in vaders voetsporen. De bewijsdrang van de jongen kwam des te meer voort uit de angst om ooit betrappt te worden op zijn Joodse bloed.

Machtspositie

Teruggebracht naar het leven op het kamp zag Verlin vooral de kinderen tijdens het sorteren. Dit blijkt zijn grootste pijnpunt. Wanneer hij naar rechts wees met zijn arm, stuurde hij ze naar de gaskamers. Wanneer hij naar links wees stuurde hij ze aan het werk. Veel te veel kinderen heeft hij met zijn rechterhand de dood ingestuurd... Na de zoveelste brakke nacht waarna hij weer aan de sorteerkus zou moeten beginnen, zag hij de kinderen weer en wenste Verlin dat hijzelf zou sterven. Hij beseftte dat hij dood behoorde te gaan door zijn joodse bloed. Eigenlijk stuurde hij zichzelf keer op keer de dood in, wanneer hij met zijn hand naar rechts wees. Hoe overleefde Verlin? En wat deed hij wanneer er een dag geen treinen aankwamen? Dan had hij twee afleidingen. Vrouwen en drank: hij dronk veel en hij neukte er op los. En hij zocht zijn vrouwen zelf uit tijdens de sorteerkus. Ze moesten vol zijn, en angstig kijken. "Verzet is leuker dan een slappe hap"! Dit tijdverdrijf was vooral geschikt om zijn machtspositie ten opzichte van zijn collega's te versterken en daarom liet Verlin zijn collega's soms ook toe bij 'zijn' vrouwen. Het besef van een goede machtspositie was essentieel voor hem. "Ik moet hier het goede voorbeeld geven, anders wordt het niks met dit slappe zootje." Op welke manier selecteerde Verlin, dus van welk zintuig maakte hij het meeste gebruik? Dat waren zijn ogen. Zijn ogen speelden een cruciale rol bij de waarneming. De ogen waren erg verbonden met het leed wat ze zagen, en hebben schuld op zich genomen. De ogen hebben zo ontzettend veel leed gezien.

Aan de hand daarvan werd gesorteerd. Het lot van mensen hing af van de ogen van de man.

Walgelijke illusie

Dat is de oorzaak geweest van de ooguitslag tot in de huidige incarnatie.

In de sessie moest op dit punt heel duidelijk gezegd worden tegen de ogen dat ze onschuldig waren. En dat ze puur alleen een opdracht hadden gekregen. Dit beseffende: hoe kijkt Verlin terug op het oordelen, het goed en het kwaad, het superieure, het selecteren? Hij beseft dat het een illusie is, een walgelijke illusie. Diep van binnen wist hij dat vanaf het begin al, maar hij durfde zijn gevoel niet toe te laten. Dat zou de ondergang van zijn machtspositie betekenen en bovendien zou het hem terugwerpen op het kleine jongetje met joods bloed. Het keerpunt kwam een keer 's avonds laat, na een dag werk. Verlin liep over het terrein, naar de plek achter de gaskamers waar de lijken in bergen lagen opgestapeld. Zijn afstand tot de eerste stapel was slechts een paar meter. Hij besepte toen ten volle hoeveel lijken het waren. Gruwelijk veel, stapels tot in de verte, veel te veel...

Hij rook de dood en het verderf. Dit was het moment waarop er iets in hem knakte.

Hij voelde zoveel schuld. Het besef dat hij al deze mensen de dood in heeft gestuurd kwam helemaal binnen. "Wat heb ik gedaan?" Het was een erg emotioneel moment en op een gegeven moment viel zijn oog op een kinderarm. Hij kan niet zien of het een jongen of een meisje is, zo bedolven onder andere lijken lag het. In de sessie zeg ik 'hij' tegen het lijk, dus achteraf blijkt het een jongen te zijn. Verlin pakte de koude jongenshand vast en besepte: "Dit had ik moeten zijn." Vervolgens, hij durfde het bijna niet te doen uit angst en schaamte, gaf hij toch een kus op de hand van het jongetje. Hij voelde dat hij van de jongen hield, en dat het hem zo ontzettend speet wat hij had gedaan. Hij beloofde zichzelf op deze plek om nooit, nooit, nooit weer iemand te vermoorden. Met de handkus vereenzelvde hij zich met de dood. Toen brak Verlin, en viel neer op zijn knieën met de lijken achter hem.

Geheim

In mijn huidig leven zit mijn eczeem in de holtes van de knieën en ellebogen. Tijdens het knielmoment is het litteken van de dood vanaf achter aan Verlin blijven plakken. Op een diep niveau heeft hij hiervoor gekozen, doordat hij zich met de dood vereenzelvde. De ingang van de sessie was dat ik af wilde van mijn eczeem. Wil ik dit nog steeds, nu ik weet waar het voor staat? "Nee, want daar heb ik geen recht op. Ik voel me vreselijk als dader. Het is een herinnering aan hoe erg mijn daden zijn." Maarten:

"Dat snap ik. Misschien zit het geheim erin dat je geen eczeem meer nodig hebt nu je volledig bewust bent wat er is gebeurd. Je hebt geen 'reminder' meer nodig omdat je nu alles herinnert."

Tenslotte werd Verlin betrap door collega's. Huilen en zwakte werden natuurlijk niet geaccepteerd. Het zorgde ervoor dat alles voor hem instortte, en hij raakte zijn machtspositie kwijt. Verlin werd snel opgepakt bij zijn bovenarmen en meegesleurd. Hij ging in de verdediging met stomme excuses. Ze trapt er niet in, en namen Verlin mee om te worden opgehangen. "Oh, dan hebben ze nog een mooi schouwspel tegoed," dacht hij nog. Het verzet tijdens het ophangen, ter behoud van zijn machtspositie en ter verdediging van zijn angst, zette zich op dat moment vast in zijn bovenrug. In mijn huidige leven zijn dat de knopen waar ik altijd last van heb. Met hulp van Maarten beleefde ik het stikken van Verlin zo fysiek mogelijk, met al het verzet. Daarna ging Verlin liggen en was het stil...

De weg naar het Licht

Na een tijdje besepte hij dat hij zich duf voelde. Dood zijn bracht hem niet de verlichting waar hij op had gehoopt. "Dit duffe is de zoveelste escape om niet te voelen." En Maarten hielp hem te beseffen dat hij met dit stuk van 'niet voelen' inmiddels opnieuw

geïncarneerd was. Terugkijkend op al die lijken besefte Verlin dat hij zich nog nooit zo klein heeft gevoeld. Hij wenste zichzelf dood en vond dat hij op niets anders recht had. Tegelijkertijd zat hij het leed wat hij zo velen had aangedaan. "Het spijt me zo, het spijt me zo. Ik vind niet dat ik het recht heb om iets te zeggen tegen al deze slachtoffers... Maar ik zou iedereen willen toewensen om uit dit vreselijke drama van karma te komen, en de weg naar het Licht te vervolgen. Ik besef dat we allen één zijn en dat er geen oordeel bestaat.

Maarten, zou jij dat tegen ze willen zeggen?" "Ja hoor, maar volgens mij zouden deze mensen het nog veel fijner vinden om het van jou te horen. Zonder mij ertussen". "Het spijt me zo, ik was de dader... en al die kinderen... ik wens iedereen een lichtpad toe, en hoop dat ik op een dag vergeven mag worden. Ik besef dat we allen één zijn." Toen klonk er een stem die Maarten hoorde: "Misschien wil je een keer voor ons spelen?" Ik ontroerde en beaamde meteen. "Ja, natuurlijk, graag..." De stem bleek van het jongetje te zijn aan wie Verlin de handkus had gegeven. Het jongetje stond naast me... "Ik was ook muzikaal", vertelde hij. De zielen van het jongetje en mij bleken met elkaar te zijn verbonden doordat er een spel van karma is gespeeld: deze keer was ik de dader en hij het slachtoffer. In een ander leven was ik het slachtoffer en hij de dader. Want geen ervaring is compleet zonder de rol te hebben gespeeld van de andere kant... We hebben dit voor elkaar willen doen.

De dag na de sessie heb ik cello gespeeld voor alle slachtoffers uit het kamp.

Ik heb iedereen uitgenodigd, en mijn huiskamer mooi gemaakt met kristallen en kaarsen en een mooie houten poort. De ruimte vulde zich voelbaar. Het maakte me zenuwachtig, maar bovenal vulde het me van de drang om voor iedereen te spelen. Het was zo nodig... Ik heb in drie fasen geïmproviseerd. Eerst gebaseerd op mijn eigen verhaal, mijn schuldgevoel en verdriet. Het zorgde dat ik me weer klein ging voelen, tussen de mensen. In plaats van 'mchtig' erboven, zoals indertijd. Daarna heb ik gespeeld voor de overledenen. Het was erg mooi om vanuit deze kwetsbaarheid te improviseren.

Gedachtes en muziek gingen hand in hand. Uiteindelijk heb ik gedurfd ieder een lichtpad toe te wensen, waarin er een einde komt aan het drama van dit

Maarten Oversier

karma. En andere mooie lichtwensen, die ik met muziek naar buiten heb gebracht. Ook heb ik gespeeld over het eenheidsbewustzijn. En op 'samen door de Poort op 21-12-12'.

Mijn verwant, de muzikale jongen, kwam nog door. Hij wenste me toe dat ik het leven zou gaan kussen! Na het spelen hebben de kaarsen nog lang gebrand. Er was veel verstillings in de ruimte. Ik heb mezelf en ieder beloofd dat ik, elke keer als ik cello speel, ook een beetje voor deze zielen zal spelen.

Grote opluchting

In de middag hierna kreeg ik spontaan een BIG-HUG omhelzing van een jongetje van zeven jaar... Ik had de tranen in mijn ogen staan. "Ik houd van je, knull!" zei ik.

Hij gaf me een kaart met engeltjes. Grote opluchting maakt zich van me meester, ook als ik hierover vertel aan anderen. Eindelijk... Ik voel het in mijn lijf en hoor het aan mijn stem. Heerlijk en zo belangrijk om eindelijk te kunnen doorvertellen!

Bovendien zijn mijn fysieke klachten nu al nagenoeg verdwenen terwijl het allemaal nog doorwerkt. Al direct na de sessie voelde ik ruimte in mijn bovenrug: het zat niet meer vast zodat ik weer normaal kon ademhalen. Ongelooflijk na een leven lang spanning daar. Mijn oogleden zijn niet meer rood en ook mijn eczeem is sterk verminderd. Wanneer ik soms nog jeuk krijg, zijn dat de momenten waarop ik me het liefst wil terugtrekken en dus niet volop voor het leven durf te kiezen. Zie het verband... Ik ben erg dankbaar voor deze ervaring, de lessen en alle hulp! <

www.maartenoversier.nl

www.reincarnatietherapie.nl